

„Één opmerking aangaande verruiming van den ingang zij mij toegestaan. U zou, wanneer het passeeren door den bekkeningang bezwaar oplevert, kunnen trachten de conjugata vera te vergrooten op een wijze tegenovergesteld aan die van WALCHER's ligging, op een wijze principieel gelijk aan die, welke eenige wilde volksstammen uit instinct daarvoor hebben gevonden. In deze stammen bevestigt men bij zware bevallingen, het ééne einde van een touw onder de armen van de barende en voert het andere einde over een tak van een boom. Dit losse eind wordt aangetrokken en vastgehouden. Zodoende krijgt de barende gelegenheid zich in evenwicht te houden met een naar achter gebogen romp. *Dat achteruit brengen van den romp trekt de basis van het heiligbeen naar achteren en vergroot aldus de conjugata vera.*

U zoudt waarschijnlijk hetzelfde effect kunnen bereiken, zonder touw en boom, door de barende, die tijdens een wee met gestrekte beenen op de voetzolen staat — gemakshalve met de handen op het kruis — de schouders zoo ver mogelijk naar achter te doen brengen. Om het zich in evenwicht houden te vergemakkelijken, kunt u haar aan de schouders steunen.

Zóó heb ik het eenmaal gedaan en ik kreeg den indruk dat daarmee iets werd bereikt. Sterker durf ik mij zonder belangrijk grotere ervaring niet uit te drukken.

Wellicht echter hebben eenigen uwer, evenals ik, bij herhaling gezien, dat barenden, die zich nog niet al te ver uit de buurt van den natuurstaat hebben beschaafd, uit zich zelf een houding aannemen, die maar weinig verschilt van de zoeven aangegeven positie. Wellicht, dat eenigen uwer, mede daarom, zich genoopt zullen gevoelen met de gewijzigde apachenmethode, eenvoudig en gevaarloos als zij is, eens een proef te nemen”.

Zooals gezegd, ik beschik ook heden over ontoereikend materiaal om de destijds uitgesproken veronderstelling waar te maken. De uitkomsten door TJEENK WILLINK verkregen met een langdurig bestaande verlenging van de conjugata vera versterken mij echter zeer in het vermoeden van de juistheid der veronderstelling.

Laten staan een barende met een verkorte conjugata vera bij iedere wee van het begin der baring af, totdat de schedel is ingedaald of totdat de vrouw verlangt te liggen. Dan laten liggen in een houding, die de conjugata vera vergroot en langen tijd kan worden volgehouden. Niets te verliezen, wel te winnen valt er bij het volgen van deze gedragslijn.

Haarlem,

11 Januari 1910.

C. JONGES.

HET TWEDE INTERNATIONAAL CONGRES VOOR BEROEPSZIEKTEN TE BRUSSEL.

Geachte Redactie!

Gaarne zou ik van uw plaatsruimte gebruik maken om de geneeskundigen en natuurlijk de autoriteiten aan te sporen het 2de congres voor beroepsziekten bij te wonen. Het eerste congres werd te Milaan gehouden; de besprekingen waren zeer belangrijk en de meeste landen — Nederland uitgezonderd — waren vertegenwoordigd. Thans wordt het congres gehouden te

Brussel — dicht bij ons — van 10 tot 14 September en de meeste landen maken zich op om hun stem te laten hooren. Uit uw bericht in het vorig nummer van dit *Tijdschrift* blijkt reeds, dat Duitschland zich laat gelden. De Belgische autoriteiten hebben uitgebreide maatregelen genomen; de bedoeling is op dit congres een zuiver wetenschappelijk stempel te drukken en vrijwel alle autoriteiten op het gebied der beroepsziekten nemen aan het congres deel.

Het eerste onderwerp is reeds zeer helangrijk: „Moeten de beroepsziekten van de bedrijfsongevallen gescheiden worden gehouden? Welke zijn de principieele verschillen?” Dan worden onder meer besproken: de beroepsziekten der oogen in verband met slechte verlichting, overmatigen arbeid, stof en vergiften; de vroegdiagnose van de chronische, sluipende intoxicaties en de naziekten welke daaruit ontstaan. Het zijn dus vraagstukken, die nauw verband houden met de algemeene kliniek.

Laat ons hopen, dat Nederland, dat tot heden niet veel aandacht aan de studie der beroepsziekten besteedde, niet langer achterblijve bij onze burenen.

Amsterdam, 17 Januari 1910.

L. HEIJERMANS.

RÖNTGEN-BEHANDELING DOOR LEEKEN.

De Nederlandsche Vereeniging voor Electrologie en Röntgenologie wenscht na te gaan, in hoeverre hier te lande het RÖNTGEN-onderzoek en de RÖNTGEN-behandeling berust in de handen van leeken.

Overtuigd zoowel van het gevaar als van het ondoeltreffende van de geneeskundige toepassing der RÖNTGEN-stralen door niet-geneeskundigen, acht zij het noodzakelijk hievmee de regeering in kennis te stellen, verwachtende zoodanige bepalingen te zien ontstaan, dat aan dezen misstand een einde wordt gemaakt.

Genoemde vereeniging rekenende op de medewerking van de collegae, verzoekt daarom een ieder die haar hieromtrent gegevens kan verstrekken, deze te willen doen toekomen aan den ondergeteekende, secretaris der vereeniging, Willemsparkweg 16, Amsterdam.

Amsterdam, 17 Januari 1910.

Dr. F. S. MEIJERS.

DE BERI-BERI GEËN INFECTIE-ZIEKTE.

Zooeven lees ik in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* een door dr. VAN DER SCHEER geschreven aankondiging van „de mededeelingen uit het laboratorium te Weltevreden”; tot mijn leedwezen mis ik daarin, wat men zou mogen noemen . . . , „de clou”.

Het is immers van algemeene bekendheid, dat dit laboratorium zich steeds een bolwerk toonde van de beri-beri-infectionisten; nu was het mij verleden jaar reeds opgevallen, dat de onder-directeur dr. GRIJNS (in een voordracht voor de geneesheeren in Batavia gehouden) neiging genoeg vertoond had om te willen capituleeren; hij had zich nl. doen kennen als één, die niet meer zeker was van zijn zaak, zooals blijkt uit de volgende aanbaling: